Som mand og kvinde

Wilfrid Stinissen er katolsk munk. Født i Belgien 1927, men har siden 1967 boet i Skåne i et lille kloster.
Han er internationalt kendt forfatter, præst og åndelig vejleder. Han har rigtigt mange læsere i hele Skandinavien.
Læs her hans tankevækkende betragtninger om skabelsen af kvinden.

Først gav manden dyrene navne. Men han fandt ikke en hjælper, der svarede til ham" (1 Mos 2,20). Relationen til dyrene kunne ikke fylde mandens behov for fællesskab. Han længtes efter en kærlighedens forening, der var langt dybere og inderligere end den relation, han kunne indgå med dyrene. Manden har brug for kvinden. I stedet for at blive chokeret over, at kvinden er dannet af mandens ribben og dermed synes at være fremstillet som totalt afhængig af manden, kunne man også pege på, at mandens afhængighed af kvinden kommer først. Det er på grund af hans utilstrækkelighed, at Gud skaber kvinden. Manden kan ikke klare sig alene… At være alene, at leve med sig selv og *kun* med sig selv, kan intet menneske holde ud. At være alene for altid, er helvede. Haven bliver først et rigtigt paradis, når kvinden er skabt, når mennesket er to.

"**Da lod Gud** Herren en tung søvn falde over Adam" (1 Mos 2,21). Under den tunge søvn ser Adam i et syn, at Gud tager et af hans ribben og bygger en kvinde af det. Gud tager så at sige kvinden ud af mandens side og viser dermed, at mennesket har både en mandlig og en kvindelig side. Adam har nu et *du,* som han kan se og ses af, tale til og tiltales af. Takket være dette *du,* som han elsker og elskes af, bliver han Guds billede. Gud er jo selv kærlighed: I ham findes et jeg (Faderen) og et du (Sønnen) og et vi (Ånden).

Men ved at Gud tager et af **Adams ribben**, opstår der samtidig et tomrum i dennes krop. Tomrummet gør, at Adam længes efter at forenes med Eva. Hun er jo noget af ham selv. Uden hende er han ikke hel. Han genkender sig selv i hende, ligesom Faderen genkender sig selv i Sønnen. Sønnen er jo "taget" af ham, født af ham. Så længe kvinden ikke er skabt, kender manden ikke rigtigt sig selv. Først når Gud giver ham "en hjælper", opdager Adam, ligesom i et spejl, sig selv. Han er ikke længere kun Adam. Ved at han genkender kvinden, forstår han sig selv og indser, at han er mand. Kvinden afslører ham som mand…

Ribbenet siger noget mere om forholdet mellem mand og kvinde. Ribbenet ligger nærmest hjertet. Hjertet kunne Gud jo ikke tage, for da ville Adam være blevet "hjerteløs"! At Gud netop tager et ribben og ikke en fod eller hovedet viser, at der råder jævnbyrdighed mellem mand og kvinde. Ingen af dem er større eller mindre end den anden. Desuden betegner det hebraiske ord ikke kun ribben, men også, og frem for alt, side. Mand og kvinde går side om side, de er fuldt ud ligeværdige.

Det hebraiske ord for "**hjælper**" i betydningen: "Jeg vil skabe en hjælper, der svarer til ham" bruges i Bibelen i øvrigt kun i forbindelse med Gud: "Gud er min hjælper..." Det kan betyde, at den "hjælper", der skabes til Adam, har med Gud selv at gøre. Takket være denne "hjælper" bliver mennesket til Guds billede. Hvilken gave og hvilken opgave at vi kan give Gud til hinanden ved at være hinandens "hjælper"!

At manden får den "hjælper", han behøver, indebærer utvivlsomt ikke, at det er kvinden, der må vaske og stryge og gøre rent. Vi befinder os her på et dybere niveau, på et væsensniveau: Mand og kvinde er skabt for hinanden. "Takket være denne kønslige todeling af mennesket, kan hverken mand eller kvinde nogensinde finde ro i egoisme og isolation. Uanset hvor indfanget mennesket er i sin navlebeskuelse, kommer savnet af ribbenet altid til at drive ham til at løfte blikket og søge ud af sig selv, og kvinden kommer ikke til at finde ro, før hun møder dette blik. Manden og kvinden, som søger hinanden, *det* er mennesket skabt i Guds billede, for Gud er selv fællesskab og kærlighed. Dermed når vi efterhånden frem til seksualitetens sande betydning. Seksualiteten, eros, er som en stålfjeder, der tvinger mennesket ud af sig selv, et dybt og inderligt behov, der kun kan tilfredsstilles, når det når sit mål, foreningen."

Wilfrid Stinissen
Uddrag fra bogen: Sandt menneske.
Se omtalen på side 2.